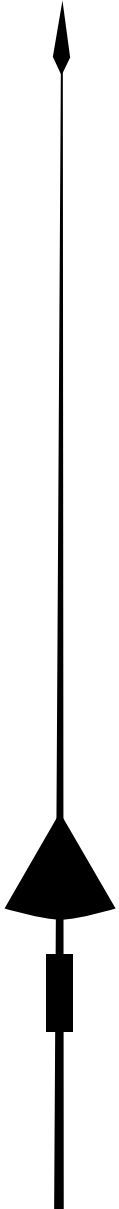

ภาคที่

1

1

ภิกษุชื่อนายชราตกหลุมรัก ออกเดินทางแสวงหาสิ่งที่รัก และได้เป็นพ่อคน

กาลครั้งหนึ่ง มีชายเชื้อสายอินเดียร่อนเร่เปลี่ยนที่อยู่ไปทั่วสหรัฐอเมริกา เขาซบเซาทุกปี พลังสมองก็ถดถอยลงตามวัย ด้วยความหลงใหลรายการโทรทัศน์เบาสมอง จึงผลาญเวลาชีวิตมากจนเลยเถิดไปกับรายการพวกนี้ จนจ่อมอยู่ใต้แสงสีเหลืองของบรรดาห้องเช่าราคาถูก คู่มากเสียจนสมองเลอะเลือน เขาเพลิดเพลิดกับรายการยามเช้า รายการยามบ่าย ทอล์กโชว์ช่วงดึก ละครน้ำเน่า ซิตคอม ภาพยนตร์ช่องไลฟ์ไทม์ ละครเกี่ยวกับหมอ-พยาบาล ซีรีส์สืบสวน สอบสวน ซีรีส์แวมไพร์และซอมบี้ ละครชีวิตแม่บ้านในเมืองแอตแลนตา นิวเจอร์ซีย์ เบเวอร์ลีฮิลล์ และนิวยอร์ก เรื่องราวความรัก และเรื่องทะเลาะเบาะแว้งของเจ้าหญิงทายาทเครือโรงแรมกับผู้ยกตัวเป็นดังซาร์ห์ สุขารมณ์ของคนที่ไม่ได้ตั้งใจเพราะเต็มใจเปลืองผ้า

หน้ากล้องช่วงสปีชหน้าเวทีหน้าสปอตไลท์สำหรับหนุ่มสาวที่มีผู้ติดตาม มหาศาลในโซเชียลมีเดีย ผู้มีวันนี้ได้เพราะมีดหมอช่วยสร้างหน้าอก คู่ที่สามหรือตัดซี่โครงออกเพื่อให้ได้รูปร่างโค้งเว้าผิดธรรมชาติเหมือน ตุ๊กตาบาร์บี้ของบริษัทแมตเทล หรืออาจได้ดีเพียงเพราะว่านุ่งบิกินี ตัวจิ๋ว ตกปลาตัวใหญ่ในฉากหลังแสงนงดงาม แม้กระทั่งรายการประกวดร้องเพลง ประกวดทำอาหาร แข่งขันชิงชัยทางธุรกิจ แข่งขันผู้ประกอบการ แข่งรถบังคับวิทยุ ประกวดแพชั่น แข่งเอาชนะใจหนุ่มหน้าสาวโสด กีฬาเบสบอล กีฬาบาสเกตบอล กีฬาฟุตบอล กีฬามวยปล้ำ กีฬามวย กีฬาเอ็กซ์ตรีม และแน่นอน รายการประกวดนางงาม (เขาไม่ดู “ฮอกกี้” เพราะสำหรับคนเชื้อชาติและวัยอย่างเขา ฮอกกี้ หรือชื่อใหม่ที่เรียกกันในสหรัฐฯ ว่า “ฟิลด์-ฮอกกี้” เป็นกีฬากลางแจ้งที่ต้องเล่นในสนามหญ้า เขาคิดว่าการเล่นฟิลด์-ฮอกกี้น้ำแข็งช่างน่าขันไม่ต่างอะไรจากเล่นสเก็ตน้ำแข็งบนสนามหญ้า)

ผลจากความหมกหมุ่นกับเนื้อหาต่างๆ ที่ป้อนให้เขาผ่านหลอดรังสีแคโทด (ในอดีต) และจอแบน (ทุกวันนี้) ทั้งผ่านจอแอลซีดี จอพลาสมา ไปจนถึงจอไอแอลอีดี ทำให้เขาตกเป็นเหยื่อของความผิดปกติทางจิตซึ่งเล่นงานผู้คนจำนวนมากขึ้นทุกที เส้นแบ่งระหว่างความจริงกับมายาเริ่มพร่าเลือน บางครั้งเขาแยกไม่ออกว่าอะไรเป็นอะไร สิ่งใดคือความจริง สิ่งใดคือ “เรียลลิตี้โชว์” เริ่มคิดว่าตัวเองเป็นพลเมืองโดยกำเนิด (และผู้อยู่อาศัย) ในโลกแห่งจินตนาการหลังจอภาพซึ่งเขาคำลังไคล้ไหลหลง เชื่อว่าโลกแห่งนี้สั่งสอนทั้งตัวเขาและคนอื่นๆ ให้รู้คติทางศีลธรรม สังคม และแนวทางการใช้ชีวิตที่ทั้งหญิงชายควรยึดถือ ยิ่งเวลาผ่านไป ก็ยิ่งถล่มาลึกลงโคลนตมของสิ่งที่อาจเรียกได้ว่าความจริงที่ไม่จริง เขารู้สึกผูกพันแนบแน่นกับผู้คนใน

โลกแห่งแสงสีมากขึ้นทุกวัน ทั้งยังคิดว่าตนเป็นพลเมืองที่มีสิทธิ์เสียงในโลกใบนั้น รวากับโตโรธีผู้มุ่งหมายจะย้ายไปอยู่ดินแดนแห่งออซก็ไม่ปาน เมื่อใดก็ไม่รู้ที่เขาเริ่มรู้สึกหลงใหลดาราทะไรที่คนคนหนึ่งอย่างหวับักหวับ่า โดยที่เขาไม่รู้สึกลงไปเองฝ่ายเดียว เธอผู้นั้นคือคุณซัลมา อาร์ แสนสวย เฉลียวฉลาด และเป็นที่ยรักใคร่ เขาสรุปเอาเองว่าความใคร่นี้คือความรัก และเพื่อสิ่งที่เข้าใจว่าเป็นความรักนี้เอง เขาจึงมุ่งมั่นคว้าหัวใจของ “ยอดรัก” ผ่านจอโทรทัศน์ ภายในโลกแห่งความเป็นจริงแบบความละเอียดสูงซึ่งเธอและคนแบบเธออาศัยอยู่ เขาจะเอาชนะใจเธอให้จงได้ผ่านการกระทำและความสง่างาม

เขาพูดซ้ำเคลือบไหวซ้ำ เดินลากขาเล็กน้อยเพราะเหตุภายในครอบครัวเมื่อหลายปีก่อน ซึ่งทำให้ความทรงจำของเขาชำรุด ดังนั้นแม้ยังจำเหตุการณ์ในอดีตไกลโพ้นได้แจ่มชัด ทว่าความทรงจำช่วงกลางชีวิตกลับไม่ปะติดปะต่อ เต็มไปด้วยช่องโหว่ว่างที่ถูกถมให้เต็มด้วยความทรงจำปลอมๆ ซึ่งสร้างขึ้นจากสิ่งที่เคยเห็นในโทรทัศน์ รวากับคนงานก่อสร้างจอมสะเพร่าที่รีบทำงานให้พ้นๆ ตัว นอกจากนี้เรื่องนี้แล้ว สุขภาพร่างกายก็ดูจะแข็งแรงดีสำหรับผู้ชายอายุขนาดนี้ เขาตัวสูง จนเรียกได้ว่าสูงโย่ง รูปร่างแบบนี้พบได้ในจิตรกรรมอันแห้งแล้งของเอลเกรโก และประติมากรรมสูงชะลูดของอัลแบร์โตจาโคอาโคเมตติ แม้ว่าผู้คนในงานศิลป์ที่ว่านี้ (ส่วนใหญ่) จะดูโศกสลด แต่ตัวเขาไซคิตีที่มีรอยยิ้มแจ่มใสและบุคลิกมีเสน่ห์แบบสุภาพบุรุษยุคเก่า คุณสมบัติทั้งสองข้อนี้มีประโยชน์อย่างมากสำหรับอาชีพนักขายที่ต้องเดินทางบ่อยๆ ซึ่งเขายึดอาชีพนี้มาอย่างยาวนานตลอดช่วงที่ชีวิตยังรุ่งโรจน์ แกมนามสกุลยังชวนให้อารมณ์ดีอีกด้วย เขานามสกุลสไมล์ *อิสมาอิล สไมล์ พนักงานขาย บริษัท สไมล์ฟาร์มาซูติคอลส์ จำกัด เมืองแอตแลนตา รัฐจอร์เจีย* ตามข้อความบน

นามบัตร ในฐานะพนักงานขาย เขาภูมิใจที่ใช้นามสกุลร่วมกับบริษัทที่เขาทำงาน นี่เป็นชื่อตระกูลของเขาเอง นามสกุลนี้ทำให้เขามีศักดิ์ศรี หรืออย่างน้อยเขาก็เชื่อเช่นนั้น แต่เมื่อสิ้นสุดการผจญภัยแสนโง่เขลาอันจะเกิดขึ้นต่อไป เขากลับไม่อยากใช้นามสกุลนี้อีกเลย

(ขอกล่าวตรงนี้นำนามสกุลพิสดารอย่าง*สไมล์* เป็นการสลับตัวอักษรจากชื่ออีเมลให้เป็นเวอร์ชันอเมริกัน ดังนั้นพนักงานขายวัยชราจึงมีชื่อจริงๆ ว่า คุณอิสมาอิล อิสมาอิล หรือคุณ*สไมล์ สไมล์* เขาเป็นชายผิวน้ำตาลในอเมริกาผู้ปรารถนาหญิงสาวผิวน้ำตาล แต่เขาไม่ได้มองว่าเรื่องราวของตัวเองเกี่ยวข้องกับเชื้อชาติแต่อย่างใด พูดได้ว่าเขาไม่ยึดโยงตัวตนกับสีผิวแล้ว นี่เป็นหนึ่งในหลายเรื่องของการเดินทางแสวงหาของเขาจะทำให้เขาได้กลับมาตั้งคำถามและเปลี่ยนความคิดไป)

ยิ่งนึกถึงหญิงสาวที่เขาเชื่อว่ารักมากเท่าไร ก็ยิ่งเข้าใจแจ่มแจ้งว่าคนระดับนั้นไม่มีทางทรุดตัวลงด้วยความปีติงายๆ เป็นแน่ เมื่อแรกได้ยินคำบอกรักพิศواسจากปากชายแปลกหน้า (เขาไม่บ้าขนาดนั้นหรอกน่า) เขาจึงต้องพิสูจน์ตัวเองว่าคู่ควรกับเธอ เรื่องเดียวที่กังวลคือจะหาหลักฐานที่ไหนมาพิสูจน์ ไซ้แล้ว! เขาจะแสดงคุณค่าของตัวเองออกมาอย่างเต็มที่ เมื่อเริ่มออกเดินทาง จำเป็นต้องทำให้บุคคลที่เขารักใคร่รู้อยู่ตลอดว่าเขาทำอะไร เขาจึงคิดจะเริ่มเขียนจดหมายถึงเธอสักหลายฉบับเพื่อเผยให้เห็นความจริงใจ ความลุ่มลึกของเสน่ห์ และทุกสิ่งที่เขาจะยอมทำเพื่อพิชิตใจเธอ คิดได้ถึงจุดนี้ก็เกิดขวยใจขึ้นมา ถ้าบอกว่าตัวเขาต่ำต้อยเพียงใด เธออาจหัวเราะพริ้งแล้วโยนจดหมายลงถังขยะเสีย ลืมเขาไปตลอดกาล ถ้าบอกว่าอายุเท่าไรและหน้าตาเป็นอย่างไร เธอก็อาจพริ้งใจเมื่อได้อ่าน รู้สึกขำปนกลัว ถ้าบอกชื่อนามสกุล*สไมล์*ที่น่าเคารพนับถือก็เกี่ยวข้องกับ

ธุรกิจใหญ่ ถ้าเธออารมณ์ไม่ดีก็อาจแจ้งตำรวจจับเขาเข้าตาราง เขาคงใจสลายหากต้องถูกไล่ล่าเหมือนสุนัขด้วยน้ำมือของคนที่เขาบูชา เขาคงตรอมใจตายเลยทีเดียวนะ ดังนั้นในตอนนั้นขอเก็บชื่อจริงไว้เป็นความลับก่อน และจะบอกชื่อก็ต่อเมื่อจดหมายและสิ่งต่างๆ ที่บอกว่าจะทำ ได้ชุ่มชโลมจิตใจของเธอจนยอมใจอ่อนให้เขาเข้าหา แล้วจะรู้ได้อย่างไรล่ะว่าจังหวะไหนเหมาะ นี่เป็นคำถามที่ต้องตอบภายหลัง ตอนนี้สิ่งสำคัญคือลงมือทำ และแล้ววันหนึ่ง ณ ขณะที่เขากำลังกึ่งหลับกึ่งตื่น เมื่อโลกจินตนาการหลังเปลือกตาร่ายมนตร์สู่โลกที่เราเห็นยามลึมตา เขาก็พลันนึกออกว่าจะใช้ชื่ออะไรและจะสวมบทบาทเป็นใคร

เช้าวันนั้น ราวกับเห็นตัวเองในความฝันพบกับตัวเองที่ตื่นอยู่ “ดูสารรูปตัวเองซะก่อน” ตัวเองที่กึ่งหลับพึมพำกับตัวเองที่กึ่งตื่น “ผมมโย่งแก๊งก้างแถมยังเฒ่าซะแรงแแก่ชรา มีแต่หนาวกรกเป็นหย่อมๆ เท่านั้นแหละที่ยังยาวอยู่ ทำตัวเป็นเด็กวัยรุ่นไปได้ ยอมรับเสียเถอะว่าแกออกจะเพี้ยนๆ มัวแต่ฝันกลางวัน ใจล่องลอยไปในอากาศ เดินเตร่อยู่บนเมฆแทนพื้น จำชื่อเมฆสลบจากคิวมุลัสเป็นคิวมูลอนิมบัส หรือเซอร์โรสเตรตัส ลองนึกถึงบทเพลงขึ้นโปรดสมัยยังเด็กดูสิ ฉันรู้ว่าทุกวันนี้แกชอบเสียงเพี้ยนๆ จากอเมริกันไอดอลหรือเดอะวอยซ์มากกว่า แต่สมัยก่อนแกชอบเพลงตามพ่อศิลปินของแก แกร์บรสนิยมเรื่องดนตรีของพ่อมาเป็นของตัวเอง จำได้ไหมว่าพ่อชอบเพลงไหน” พุดจบสไมล์ที่กึ่งหลับก็เอาแผ่นเสียงไวนิลออกมาอวด สไมล์ที่กึ่งตื่นจำได้ทันที มันคือแผ่นเสียงอุปรากรดอนกิซ็อตโดยฌูล มาซีเนต์ “แทบจะไม่เหลือเค้าโครงจากวรรณกรรมชิ้นเอกของเซอร์บันเตสเลยใช่ไหมล่ะ” เจ้าปีศาจรำพึง “ส่วนแกก็ดูแทบจะไม่เหลือความเป็นตัวเอง”

ทันใดก็บังเกิดความคิด เขาในชุดนอนลายทางรีบลุกจากเตียงอย่างกระฉับกระเฉงผิวดิวี่สี พลังปรบมือ ไซ้แล้ว! นี่แหละคือนามปากกาที่จะใช้ในจดหมายรัก เขาจะเป็นสุภาพบุรุษผู้ฉลาดเฉลียวของเธอ นามว่า กิซ็อด จะเป็นอัศวินลานเชลลิตของเธอผู้เป็นราชินี กวินิเวียร์ และพาเธอไปยังปราสาทจอยส์การ์ด ถ้ายกคำกล่าวจากตำนานแคนเตอร์บริชของชอเซอร์ เขาจะเป็นอัศวินผู้ซื่อตรง พรั่งพร้อมและอ่อนโยน

นี่คือยุคสมัยที่อะไรก็เกิดขึ้นได้ เขาเตือนตัวเอง เขาได้ยินประโยคนี้หลายครั้งในโทรทัศน์และในคลิป์วิดีโอพิลึกๆ ที่ว่อนอยู่ในโลกไซเบอร์ การเสพติดของเขาจึงมีแง่มุมเรื่องเทคโนโลยีใหม่เพิ่มเข้ามาด้วย ไม่มีกฎเกณฑ์อีกต่อไปแล้ว ในยุคสมัยที่อะไรก็เกิดขึ้นได้ ทุกสิ่งย่อมเป็นจริงได้ มิตรเก่าอาจกลายเป็นศัตรูใหม่ และศัตรูเก่าอาจกลายเป็นเพื่อนสนิทคนใหม่หรือแม้แต่ซู้รัก สมัยนี้ไม่สามารถพยากรณ์อากาศ คาดการณ์โอกาสที่จะเกิดสงคราม หรือทำนายผลการเลือกตั้งได้อีกแล้ว หญิงสาวอาจตกหลุมรักลูกหมู ชายหนุ่มอาจเริ่มอยู่กินกับนกฮูก หญิงงามอาจหลับไหล จนได้รับจุมพิตก็อาจฟื้นขึ้นมาพูดอีกภาษาหนึ่ง และภาษาใหม่นั้นก็เปลี่ยนตัวตนของเธอโดยสิ้นเชิง น้ำอาจท่วมทั้งเมืองจนมิด พายุทอร์นาโดอาจพัดพาบ้านออกไปไกลแสนไกล แล้วหล่นลงมาทับแม่มด อาชญากรอาจขึ้นเป็นราชา ราชาถูกกระชากหน้าากกว่าเป็นอาชญากร ชายคนหนึ่งอาจพบว่าหญิงที่เขาอยู่กินด้วยแท้จริงแล้วคือลูกนอกสมรสของพ่อตัวเอง คนทั้งประเทศอาจพากันกระโจนลงหน้าผาเหมือนฝูงหนูเลมมิง ดาราที่เล่นบทพระธานาธิปติในโทรทัศน์อาจได้เป็นพระธานาธิปติจริงๆ น้ำอาจหมดไป หญิงคนหนึ่งอาจให้กำเนิดลูกที่แท้จริงแล้วเป็นเทพเจ้า ถ้อยคำอาจสูญเสีความหมายเดิมและได้ความหมายใหม่ โลกอาจ

วินาศ หรืออย่างน้อยก็ตามที่นักวิทยาศาสตร์-เจ้าของธุรกิจคนสำคัญ คนหนึ่งคาดการณ์ไว้หลายครั้ง กลืนอายุแห่งความชั่วร้ายอาจจบอวลง ในตอนจบ ดาราโทรทัศน์อาจารย์รักชายชราปัญญาอ่อนราวปาฏิหาริย์ เขาอาจได้รับชัยชนะในความรักที่ไม่น่าเป็นไปได้ ซึ่งจะเปลี่ยนบั้นปลายชีวิตอันแสนยาวนานของคนตัวเล็กให้รุ่งโรจน์ขึ้นมาได้

การตัดสินใจครั้งใหญ่ของกิซอตเกิดขึ้นที่โรงแรมเรดรูฟในเมืองกัลลัป รัฐนิวเม็กซิโก (ประชากร 21,678 คน) นักชายผู้ร้อนระ่มองโรงแรมเอลรานโซซึ่งเป็นมรดกประวัติศาสตร์ของเมืองกัลลัป รู้สึกโหยหาเกมอิจฉา ย้อนไปสมัยรุ่งเรืองของตะวันตก โรงแรมแห่งนี้เป็นที่พักของดาราภาพยนตร์หลายคนระหว่างมาถ่ายทำในละแวกนี้ ตั้งแต่จอห์น เวย์น และฮัมฟรีย์ โบการ์ต ไปจนถึงแคทาริน เฮปเบิร์น และแม เวสต์ โรงแรมเอลรานโซนั้นราคาสูงเกินงบในกระเป๋า เขาจึงขับรถเลยไปยังโรงแรมเรดรูฟซึ่งถูกกว่าและพออยู่ได้ คนอย่างเขา เรียนรู้ที่จะยอมรับสภาพโดยไม่ปริปากบ่น เช้าวันนั้น โทรทัศน์เปิดอยู่เมื่อเขาตื่นขึ้นมาในอัตลักษณ์ใหม่ (เมื่อคืนล้มปิดเพราะผล็อยหลับไป) สตีฟ สตัดเคอร์ ผู้ประกาศข่าวพยากรณ์อากาศช่องเคไอบี-โพร์ กำลังออกอากาศพร้อมขบวนสัตว์เลี้ยง อันได้แก่สุนัขเซเลบริตี้ ทั้งสี่ชื่อเรดาร์ เรช สควิกกี้ และทัฟฟี นั้นหมายความว่าวันนี้เป็นวันศุกร์ และคุณกิซอตผู้ตั้งชื่อตัวเองใหม่ (เขาคิดว่าตัวเองไม่สมควรได้รับคำแนะนำชื่ออันทรงเกียรติอย่างตอน) รู้สึกกระปรีกระเปร่า เพราะความมุ่งมั่นใหม่นี้ หนทางสู้รักแท้ทอดยาวเบื้องหน้า โปรยด้วยกลีบดอกไม้ เขาตื่นเต้นมากแม้ใกล้สิ้นสุดสปีดฮาอันแสนเหนื่อยหน่ายเพราะต้องตระเวนไปตามสถานพยาบาลในท้องที่อัลบูเคอร์คี และอื่นๆ เมื่อวานนี้เขาใช้เวลาทั้งวันอยู่ที่เรโฮโบธแม็คคินลีย์คริสเตียนเฮลท์แคร์เซอร์วิส เวสเทิร์นนิวเม็กซิโกเมดิคัลกรุ๊ป และกัลลัป-

อินเดียเนเมดิคัลเซ็นเตอร์ (ซึ่งให้การรักษาชนพื้นเมืองอเมริกันในเมืองจากเผ่าโฮปี เผ่านาวาโฮ และเผ่าซูนี) ทำยอดขายได้ดีเลยละ เขาคิดแล้วขมวดคิ้วงุนงงพร้อมหัวเราะเบาๆ อย่างขวยอายเมื่อนึกได้ว่าอีกไม่นานจะได้ลาหยุดไปพักผ่อนในนครนิวยอร์ก (ประชากร 8,623,000 คน) กับแฟนสาวคนใหม่ที่เป็นดาราดัง ราชนินีแห่งรายการโทรทัศน์ที่ไม่ควรพลาด พลังนึกถึงคำคมของตัวเองตอนไปเยือนอินเดียเนเมดิคัลเซ็นเตอร์ “ผมก็คนอินเดียเหมือนกัน แต่เป็นคนอินเดียประเภทเจิมหน้าผากนะ ไม่ใช่อินเดียที่สวมหมวกขนนกยาวถึงกัน ดีใจมากเลยที่ได้อยู่ในประเทศของคนอินเดีย” แต่คำคมนี้ไม่เข้าหูใครเลย

ตอนนี้เขาไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่งอีกแล้ว ห้องถนคือบ้านรถคือห้องนั่งเล่น ทำयरคือตู้เสื้อผ้า และโรงแรมเรดรูฟเดย์อินน์และโฮสเทลอื่นๆ อีกหลายแห่งก็มีเตียงนอนและโทรทัศน์ให้ใช้ เขาชอบโรงแรมที่อย่างน้อยมีเคเบิลฟรีเมียมให้ดู หรือถ้าไม่มี แค่ช่องธรรมดาก็พอใจแล้ว แต่เข้าวันนี้เขาไม่มีเวลาดูผู้ประกาศข่าวพยากรณ์อากาศและขบวนสัตว์เลี้ยว เขาอยากคุยกับเพื่อนเรื่องความรัก และการออกเดินทางแสวงหาความรักที่กำลังจะเริ่มต้นขึ้น

ความจริงคือ เขาแทบไม่มีเพื่อนเหลือเลย เขามีลูกพี่ลูกน้องผู้มั่งคั่ง ซึ่งเป็นทั้งเจ้านายและผู้อุปถัมภ์เขา นั่นคือนายแพทย์ อาร์. เค. สไมล์และภรรยาของนายแพทย์สไมล์ที่ชื่อแฮปปี เขาไม่ค่อยได้สูงส่งกับสองคนนี้มากนัก นอกจากนี้ยังมีพนักงานต้อนรับในโรงแรมที่ไปพักบ่อยๆ กับคนสักสองสามคนกระจัดกระจายอยู่ทั่วประเทศและทั่วโลกที่อาจมีความรู้สึกฉันทมิตรต่อตัวเขา และเหนือสิ่งอื่นใดคือผู้หญิงคนหนึ่งในนครนิวยอร์ก (เธอเรียกตัวเองว่า “แตรมโพลีนมนุษย์”) ผู้อาจยิ้มให้เขาอีกครั้งหนึ่งถ้าเขาโชคดี หรือถ้าเธอยอมให้

อภัย (เขารู้ หรือคิดว่าตัวเองรู้ ว่าต้องขอโทษ แต่จำไม่ค่อยได้ว่า เพราะอะไร บางครั้งคิดว่าความทรงจำที่ซำรุดของเขาอาจทำให้ทุกอย่างกลับตาลปัตร จริงๆ แล้วเธอต่างหากที่ต้องขอโทษ) ทว่าเขาไม่มีกลุ่มสังคมเพื่อนร่วมรุ่น กลุ่มเพื่อน หรือเพื่อนสนิท เขาปลีกตัวออกจากสังคมมานานแล้ว ในหน้าเฟซบุ๊กเขาได้ “เพิ่มเพื่อน” หรือ “เป็นเพื่อนกับ” นักชายผู้ร่อนเร่กลุ่มเล็กๆ เช่นตัวเขา รวมถึงบรรดาคนหัวใจเหงา คนจอมโอ้อวด พวกชอบโชว์ของ และผู้หญิงราคาจัดที่พยายามทำตัวยั่วสวาทเท่าที่กฎเกณฑ์อันค่อนข้างอนุรักษ์นิยมของโซเชียลมีเดียจะอนุญาตให้ทำได้ เมื่อเขาโพสต์เรื่องนี้อย่างกระตือรือร้น “เพื่อน” ในเครื่องหมายคำพูดทุกคนมองแผนการของเขาตามความเป็นจริงว่าช่างเป็นความคิดของคนบ้าขาดสติสัมปชัญญะ แล้วพยายามชักจูงให้เขาล้มเลิกความตั้งใจเพื่อเห็นแก่ตัวเอง ไม่ให้แอบตามหรือคุกคามคุณซัลมา อาร์ ในความคิดเห็นตอบกลับโพสต์ของเขา มีอีโมจิหน้าชมวดคิ้ว และบิตโมจิสายนิ้วเป็นเชิงติเตียน แถมมีรูปจีฟของคุณซัลมา อาร์ ทำตาเหล่ แลบลิ้น ยกนิ้วขึ้นหมุนข้างขมับขวา เป็นท่าทางที่สื่อความหมายเป็นสากลว่า “บ้าไปแล้ว” แต่เขาจะไม่มีวันไขว่เขวเด็ดขาด

ส่วนใหญ่แล้วเรื่องแบบนี้มักจบไม่สวย

สมัยยังหนุ่ม (ซึ่งผ่านมานานแล้วจนจำไม่ค่อยได้) เขาเคยเป็นนักเดินทางในความหมายที่บริสุทธิ์กว่านี้ ไม่ใช่เพราะอาชีพนักขายอย่างในช่วงหลัง เขาออกผจญภัยในหลายสถานที่แสนไกล เพียงเพื่อจะได้เห็นสิ่งที่อยากเห็น ตั้งแต่เคปฮอร์นและเกาะดิเออร์ราเดลฟูเอโก

ซึ่งเป็นจุดสิ้นสุดของโลกที่สี่สันทั้งหมดถูกกรองออกจนสรรพสิ่งและผู้คนดำรงอยู่ในรูปแบบสีขาวดำ ไกลออกไปทางทิศตะวันออกจนถึงความรกร้างของอิหร่าน จากเมืองแบมที่แมลงสาบยั่วยุเย็นจนถึงเมืองชายแดนซาฮิดานในยุคสมัยที่สาบสูญของพระเจ้าซาร์ จากอ่าวซาร์กในออสเตรเลียที่เขาว่ายนํ้าท่ามกลางความรู้สึกอ่อนไหวของฝูงโลมา ไปจนถึงการอพยพครั้งใหญ่ของฝูงวิลเดอบีสต์ทั่วที่ราบเซเรนเกตีอันกว้างใหญ่ ในมอริเชียสเขาสาดสีโฮลิกับทายาทแรงงานขัดหนี้ชาวอินเดียซึ่งพูดภาษาโกซปุระ และเฉลิมฉลองบาราอิดกับเหล้าช่างทอผ้าในหมู่บ้านอารูบนภูเขาสุงใกล้ธารน้ำแข็งโคลาฮอยในแคชเมียร์ แต่เมื่อเข้าวัยกลางคน เหตุภายในครอบครัวก็เกิดขึ้นและเปลี่ยนทุกสิ่ง เมื่อได้สติหลังเกิดเหตุการณ์นั้น เขาก็สูญเสียความทะเยอทะยานและความอยากรู้อยากเห็นทั้งหมด รู้สึกกดดันเมื่ออยู่ในเมืองใหญ่ และอยากใช้ชีวิตสันโดษไร้ตัวตน

ยิ่งไปกว่านั้น เขายังกลัวการขึ้นเครื่องบินอย่างรุนแรง เขาจำได้ดีถึงครั้งแรกที่ฝันว่าตัวเองตกจากเครื่องบินและจมน้ำ แล้วเกิดความเชื่อว่า การเดินทางทางอากาศเป็นเรื่องเพื่อเจ้าหน้าที่อย่างที่สุด เจ้าหน้าที่ควบคุมการจราจรบนพื้นโลกพยายามลงโทษหญิงชายผู้บริสุทธิ์เช่นตัวเขา ถ้าเครื่องบินพาผู้โดยสารถึงจุดหมายอย่างปลอดภัยก็โชคดีไป แต่นั่นไม่ได้พิสูจน์อะไรเลย เขาไม่อยากตายเพราะดิ่งจากฟ้าลงน้ำ (ในความฝัน) หรือลงพื้น (คงเจ็บตัวมากกว่านี้อีก) จึงตั้งใจว่าหากเทพเจ้าแห่งสุขภาพดลบันดาลให้เขาหายดีได้ จะไม่มีวันขึ้นพานะบินได้ขนาดยักษ์ซึ่งจะพาเขาลอยขึ้นสามหมื่นฟุตเหนือพื้นโลกอีกเด็ดขาด แล้วเขาก็หายดีจริงๆ แม้ต้องเดินลากขาตั้งแต่นั้นมาก็เดินทางแคบนท้องถนนเท่านั้น บางครั้งเขาคิดว่าจะเดินทางทางทะเลจากชายฝั่งอเมริกาสู่ออสเตรเลียหรืออาร์เจนตินา หรือ

ข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกสู่ยุโรป แต่ก็ไม่เคยวางแผนจริงจังเลยสักครั้ง กระทั่งทุกวันนี้สุขภาพที่เอาแน่เอานอนไม่ได้และบัญชีธนาคารอันร่อยหรอก็อาจทำให้เขาไม่ได้เริ่มออกเดินทางไกลขนาดนั้น ดังนั้นจึงผันตัวมาเป็นนักเดินทางประจำท้องถิ่น และจะเป็นเช่นนี้ตลอดไป

เขาเก็บข้าวของชิ้นเล็กที่ได้มาจากการเดินทางไว้ในกระเป๋าถนอมของแต่ละชิ้นไว้ในกระดาษาชำระและพลาสติกกันกระแทก ทั้ง “ศิลปะจากวัสดุเก็บตก” อย่างหินจีนที่ขัดเงาอย่างดี ลวดลายเหมือนภาพทิวทัศน์ขุนเขาในม่านหมอก เคียรพระพุทธรูปศิลปะคันธาระไม้แกะสลักรูปมือที่มีสัญลักษณ์สันติภาพประดับกลางฝ่ามือ คริสตัลรูปดาวสองชิ้น ชิ้นหนึ่งใหญ่ อีกชิ้นหนึ่งเล็ก ล็อกเก็ตยุคควิกตอเรียนที่เขาใส่ภาพถ่ายพ่อแม่ไว้ข้างใน ภาพถ่ายอีกสามใบที่แสดงความทรงจำวัยเด็กในประเทศเขตร้อนแสนไกล มีดตัดซิกการ์ทองเหลืองยุคเอ็ดเวิร์ดรูปทรงมังกรพันแหลม กล้องไม้ขีดไฟอินเดีย “ตราเสือซีตาร์” ซึ่งพิมพ์รูปเสือซีตาร์เยื้องย่าง นกกระยางหัวขวานลายหินอ่อนขนาดเล็ก และพัดจีน สำหรับเขาแล้วของสิบสามชิ้นนี้ให้คุณค่าทางจิตวิญญาณ เมื่อถึงห้องเขาใช้เวลาสักยี่สิบนาทีจัดวางของพวกนี้ทั่วที่พัก ต้องจัดวางอย่างมีแบบแผนตามความสัมพันธ์ของแต่ละสิ่ง เมื่อพอใจแล้วห้องพักนั้นก็พลันอบอุ่นเหมือนบ้าน เขารู้ว่าหากไม่มีวัตถุศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ในที่ที่ควรอยู่ ชีวิตก็จะขาดสมดุลและอาจต้องจำนนให้กับความตื่นตระหนก ความเฉื่อยชา กระทั่งความตายในที่สุด วัตถุเหล่านี้คือชีวิต トラบใดที่เขายังมีอยู่ในมือ ถนนข้างหน้าก็ไม่น่ากลัว นี่คือสถานที่พิเศษสำหรับเขา

โชคดีที่เหตุภายในครอบครัวไม่ได้ทำให้เขาเสียสติอย่างสิ้นเชิงเหมือนคนบ้าเดินกะเผลกเผลกที่เคยเห็น หน้านั้นทำอะไรซับซ้อน

ไม่ได้เลยนอกจากกวาดเศษใบไม้ในสวนไปวันๆ เขาทำงานเป็นนัก-
ขายและต้องเดินทางไปตามสถาบันการแพทย์มาหลายปีแล้ว ยังคง
ทำงานนี้อยู่แม้จะเลยวัยเกษียณ ทั้งสภาพจิตใจก็เริ่มไม่อยู่กับร่อง
กับรอย เอาแน่เอาอนไม่ได้ คุ้มตีคุ้มร้ายขึ้นทุกวัน และหมกมุ่น
อย่างจุดไม่อยู่ อาศัยแต่ความเมตตาของลูกพี่ลูกน้องผู้มั่งคั่งที่เราได้
พุดถึงไปแล้วข้างต้น นายแพทย์ อาร์. เค. สไมล์ นักธุรกิจผู้ประสบ
ความสำเร็จ เมื่อได้ดูภาพยนตร์*อวสานเซลส์แมน* จากบทละครของ
อาเธอร์ มิลเลอร์ ก็ไม่ยอมใโล่ญาติตัวเองออกจากงาน เพราะกลัวว่า
จะทำให้ชายชราพบจุดจบเร็วขึ้น¹

ธุรกิจขายของนายแพทย์สไมล์ประสบความสำเร็จเสมอมา
ไม่นานมานี้เพิ่งทำให้เขาได้สถานะเศรษฐีพันล้านเพราะห้องปฏิบัติการ
ในรัฐจอร์เจียของบริษัทเพิ่งคิดค้นยาแก้ปวดแบบฉีดพ่นใต้ลิ้นที่
ได้ผลชะงัด ผลิตจากตัวยาเพนทานิล การพ่นยาโอปิออยด์ซึ่งออก-
ฤทธิ์แรงใต้ลิ้นนั้นทำให้หายปวดได้เร็วกว่า ใช้ง่ายผู้ป่วยมะเร็งระยะ
สุดท้าย ผู้ทนทุกข์กับสิ่งที่วงการแพทย์เรียกว่า “ความเจ็บปวดเฉียบ-
พลัน” (breakthrough pain) ความเจ็บปวดเฉียบพลันนี้รุนแรงจนทน
ไม่ไหว สเปรย์ตัวใหม่นี้จะทำให้ผู้ป่วยพอนความเจ็บได้ อย่างน้อย
ก็หนึ่งชั่วโมง สเปรย์นี้ได้รับการจดสิทธิบัตรภายใต้ชื่อทางการค้า
ว่า อินสไมล์ (InSmile™) ความสำเร็จชั่วข้ามคืนทำให้นายแพทย์
อาร์. เค. สไมล์ประดับประดาเครื่องราชกกุธภัณฑ์ต่อไปได้โดยไม่ต้อง
กังวลว่าเขาจะทำงานได้มากแค่ไหน น่าแปลกอยู่ว่ายามนี้อาการ
เสียดสีของกิช้อต (ซึ่งนิยามได้ว่าเป็นอาการแยกไม่ออกว่าอะไรจริง
อะไรไม่จริง) ไม่กระทบต่อความสามารถในการทำงานมากนัก อัน

¹ แต่นายแพทย์สไมล์ไม่ได้ใจดีเสียทุกเรื่อง ซึ่งเราจะได้เห็นกันต่อไป

ที่จริงแล้ว สภาพของเขา กลับเป็นประโยชน์เพราะช่วยให้นำเสนอสินค้าหลายตัวของบริษัทได้อย่างจริงใจ เขาเชื่อสนิทในประสิทธิภาพตามคำโฆษณาที่อ้างว่าเหนือกว่าคู่แข่งทุกราย แม้ว่าความจริงแล้วแคมเปญโฆษณาจะจงใจโอ้อวดสรรพคุณก็ตาม ในหลายกรณีสินค้าเหล่านี้ไม่ได้ดีไปกว่าแบรนด์อื่นที่คล้ายกันเท่าไรนัก สินค้าบางตัวด้อยกว่าตลาดโดยรวมด้วยซ้ำ แต่เพราะไม่รู้ว่าเส้นแบ่งระหว่างความจริงกับความลวงอยู่ตรงไหน บวกกับเสน่ห์และบุคลิกที่น่าคบหา ทำให้ผู้คนเชื่อใจเขา เขากลับกลายเป็นนักขายที่เหมาะสมกับสินค้าของผู้เป็นญาติอย่างมาก

แต่เมื่อนายแพทย์สไมล์รู้เรื่องความเพ้อเจ้อของผู้เป็นญาติทั้งหมด ก็ถึงวันที่จำต้องลอยแพเสียที เขาแจ้งข่าวก็ซื่อตอย่างมีเมตตาที่สุด โดยขึ้นเครื่องบิน จี650อีอาร์ ลำใหม่จากสนามบินฮาร์ตส์ฟิลด์-แจ็กสันเพื่อไปพบกิชือตด้วยตัวเองที่เมืองแฟล็กสตาฟ รัฐแอริโซนา (ประชากร 70,320 คน) หลังจากได้รับสายโทรศัพท์น้ำเสียงกังวลจากผู้อำนวยการสถาบันเวสต์แฟล็กสตาฟแพมิลีเมดิซีน เธอคือแพทย์หญิงวิโนนา (แพทย์แผนออสทีโอพาธีควบตีกรีปริญญาเอกด้านบริหารธุรกิจ ณ สมาคมอายุรศาสตร์ครอบครัวด้านออสทีโอพาธีแห่งฟลอริดา) กิชือตได้เปิดอกกับเธอระหว่างการนัดพบว่าเขาคิดจะพาคุณซัลมา อาร์ แسنสวยไปงานเลี้ยงแวนิตี้แพร์ออสการ์ปาร์ตี้ ให้ทั่วโลกได้รับรู้ความรักลับๆ ของทั้งคู่ กิชือตกับนายแพทย์สไมล์พบกันที่โรงแรมรีแลกซ์อินน์ บนถนนสายประวัติศาสตร์รัฐ 66 ซึ่งอยู่ห่างจากสนามบินพูลเลียมเพียงสี่ไมล์ สองคนนี้ดูพิลึกตา กิชือตตัวสูงโย่ง เดินลากขา เคลื่อนกายเชื่องช้า ส่วนนายแพทย์สไมล์นั้นตัวเล็ก กระฉับกระเฉง ดูเป็นเจ้านายของอีกฝ่าย “นายคิดอะไรของนาย” เขาถามเศร้าๆ แต่น้ำเสียงแฝงความเด็ดขาด *คราวนี้ช่วยนาย*

ไม่ได้แล้ว และกีซ็อดก็ตอบกลับเมื่อได้ยินคำพูดไร้สาระนี้ “จริงอยู่ที่ผมละเมอเพื่อพวกมากไปหน่อย ขอโทษที่เผลอเผล แต่คุณก็รู้ว่าคนรักกันเป็นยังไง เราอดพูดเรื่องความรักไม่ได้หรอก” เขาใช้รีโมตในห้องเปลี่ยนช่องไปมาระหว่างการแข่งขันเบสบอลช่องอีเอสพีเอ็นกับรายการสารคดีอาชญากรรมช่องออกซีเจเน นายแพทย์สไมล์เห็นท่าทางของกีซ็อดดูอ่อนคลายทว่าใจลอย “นายเข้าใจใช่ไหม” นายแพทย์สไมล์พูดอย่างนุ่มนวลเท่าที่จะทำได้ “ฉันต้องให้นายออก”

“อ้อ ไม่เป็นไรหรอกครับ” กีซ็อดตอบ “เพราะผมต้องออกเดินทางทันที”

“เข้าใจละ” นายแพทย์สไมล์ค่อยๆ พูด “ต้องบอกว่าฉันจะให้เงินชดเชยเป็นก้อน ไม่ได้มากมายอะไรหรอก แต่ก็ไม่ใช่บ่อยๆ วันนี้ฉันพกเช็คมาให้นายด้วย นายจะรู้ได้ว่าแผนเกษียณอายุของสไมล์ฟาร์มาซูติคอลส์ไม่แยเลย ฉันหวังแล้วก็เชื่อว่านายจะเอาตัวรอดได้ ถ้าแวะมาบักเฮด หรือถ้าช่วงหน้าร้อนผ่านมาไกลเดนไอล์สบ้านของฉันเปิดต้อนรับนายเสมอ มากินบรียานี้กับฉันและเมียได้เลยนะ” คุณนายแฮปปี้ สไมล์ เป็นหญิงร่างอวบผมน้ำตาล ชอบแต่งผมมัดข้าง ใครๆ ก็ว่าเธอทำอาหารเก่ง นี่เป็นข้อเสนอที่น่าดึงดูดใจมาก

“ขอบคุณครับ” กีซ็อดพูดพลางเก็บเช็คใส่กระเป๋าทางเกง “ผมขอพาส์ลมาของผมไปด้วยได้ไหม เมื่อเราอยู่ด้วยกันแล้วคงไม่อยากแยกจากกัน เธอคงดีใจที่ได้กินบรียานี้แสนอร่อยฝีมือภรรยาคุณ”

“ได้สิ” นายแพทย์สไมล์พูดให้เขามั่นใจ แล้วลูกซึ้นยืน “พามาได้เลย มีอีกเรื่องหนึ่ง” เขาพูดเสริม “ไหนๆ ก็เกษียณแล้วและไม่ใช่ว่าลูกจ้างฉันอีกต่อไป คงจะดีถ้าบางครั้งฉันขอให้นายช่วยทำธุระส่วนตัวเล็กๆ น้อยๆ สักหน่อย เพราะนายเป็นญาติสนิทที่ฉันไว้ใจ ฉันรู้ว่า

ฟังพานายได้”

“ผมยินดีทำทุกอย่างที่คุณขอ” ก็ซื้อต้อมศิริระ “คุณเป็นญาติที่ดีกับผมมาตลอด”

“รับรองว่าไม่โกงงานหนัก” นายแพทย์สไมล์พูด “แค่ให้ส่งสินค้าลับๆ ฉันจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมดเอง แน่ใจว่าเป็นเงินสด”

เขาหยุดที่ประตู ก็ซื้อต้อมศิริระดูบาสเกตบอล

“ทีนี้นายจะทำอะไรต่อ” นายแพทย์สไมล์ถามเขา

“ไม่ต้องห่วงผม” ก็ซื้อต้อมศิริระแบบอย่างอารมณ์ดี “มีอะไรให้ทำ เยอะแยะ ผมจะแค่ขับรถไปเรื่อยๆ”

ตลอดเวลายาวนานหลายปีที่ขึ้นเหนือล่องใต้ เมื่อขับรถเซฟโรเลต ครุชสีเงินคันเก่า ก็ซื้อต้อมศิริระเสียตายเป็นต้นมาจะแต่งงานและเป็นพ่อคน คงน่าปลื้มใจถ้ามีลูกชายสักคนนั่งข้างกาย ลูกคนนี้จะผลัดมาขับรถขณะที่พ่อหลับ เขาจะคุยกับลูกเรื่องนั้นเรื่องนี้แล้วก็สัจธรรมต่างๆ พื้นถนนที่ทอดยาวเบื้องล่างจะผูกใจสองพ่อลูกให้ใกล้ชิดกัน การเดินทางจะทำให้ทั้งคู่สามัคคีกันในรูปแบบที่เป็นไปไม่ได้หากอยู่ติดบ้าน ความผูกพันลึกซึ้งคือของขวัญที่ท้องถนนมอบให้แก่ผู้ที่ท้องบนถนนอย่างให้เกียรติและเคารพเส้นทาง สถานีน้ำมันข้างทางจะเป็นที่หยุดพักกระหว่างการเดินทางของจิตวิญญาณสู่ความเป็นหนึ่งเดียวอันเร้นลับที่ปลายทาง

แต่เขาไม่มีภรรยา นานแล้วที่ไม่มีผู้หญิงคนไหนหลงใหลได้ปลื้มในตัวเขา ก็เลยไม่มีลูก นี่แค่เล่าโดยสรุป ถ้าให้เล่าละเอียดกว่านี้คือ เขาฝังความทรงจำไว้ลึกมากจนทุกวันนี้จำไม่ได้แล้วว่าฝังไว้ตรง

ไหนด เคยมีผู้หญิงหลายคนที่เขาผูกใจรักใคร่และนิยมบูชาเช่นเดียวกับคุณชัลมา อาร์ ผู้หญิงเหล่านี้เขาล้วนรู้จักในชีวิตจริง เขารู้ตัวว่าเป็นคนน่ารักใคร่ เสียหายที่ผู้ชายส่วนใหญ่ไม่มีดีเรื่องนี้เพราะพวกนั้นโง่เง่าและป่าเถื่อน เขาจึงเจ็บปวดที่ผู้หญิงเกือบทุกคนที่เขาเข้าหากลับพยายามวิ่งหนีไปให้ไกลแทบจะทันที

แล้วเขายังทะเลาะกับแตรมโพลีนมนุษย์ ไม่ว่าใครจะทำอะไรให้ใครเจ็บช้ำก็ตาม ทั้งสองฝ่ายไม่ได้ลาจากกันด้วยดีแน่นอน แต่เขาอาจแก้ไขเรื่องนี้ได้ ถ้าเขาจำได้นะว่าบาปที่ตัวเองก่อคืออะไร เขาจะพยายาม

แล้วเรื่อง “โรแมนติก” ทั้งหลายละ หญิงสาวเหล่านั้นที่หายจากชีวิตของเขาไปตลอดกาล พวกเธอมีตัวตนจริงไหมหนอ ตอนนี้อยู่เมื่อเขาอุทิศตัวให้กับการเดินทางเพื่อเอาชนะใจคุณชัลมา อาร์ เขารู้สึกราวกับว่ามุมเล็กๆ ของมันที่บดบังอดีตได้ปะเยิบขึ้นและเตือนให้หวนนึกถึงผลพวงของการสูญเสียความรัก พวกเธอวนเวียนอยู่ในความทรงจำ นักพีชสวน นักโฆษณา นักประชาสัมพันธ์ผู้เจตนาขายสาวนักผจญภัยจากออสเตรเลีย คนอเมริกันจอมโกหก สาวงามจากอังกฤษ หญิงงามใจกล้าแกร่งจากเอเชีย คิดถึงไปก็เปล่าประโยชน์ พวกเธอหายไปจากชีวิตแล้ว เขาลืมเสียสิ้น และไม่อยากจะสลายอีกแล้ว สิ่งที่เคยเกิดก็เกิดไปแล้ว (หรืออย่างน้อยเขาก็เกือบแน่ใจว่าเกิดขึ้นจริง) ทำถูกแล้วที่ฝั่งพวกเธอไว้ลึกสุดของความทรงจำ ทอดวางเรื่องราวบนเชิงตะกอนแห่งความหวัง เก็บมันไว้ในพีระมิดแห่งความอาดูร อยากลืม ลืม ลืม ไซ้ เขาลืมพวกเธอแล้ว ฝั่งพวกเธอไว้ในหีบตะกั่วใต้มหาสมุทรแห่งความทรงจำ ทิ้งไว้ในโลงศพหินไม่ระบุชื่อ ปิดแน่นหนาจนแม้แต่สายตาเอ็กซ์เรย์ของซูเปอร์แมนก็ทะลุผ่านไม่ได้ ขณะเดียวกันก็ฝังตัวตนในอดีตไว้พร้อมกับพวกเธอ

รวมถึงสิ่งที่เคยกระทำ ความล้มเหลว ล้มเหลว ล้มเหลว เขาหลีกเลี่ยง
ความคิดเรื่องความรักมานานราวกับชั่วนิรันดร์ จนกระทั่งคุณ
ซัลมา อาร์ เข้ามาปลุกความรู้สึกและความปรารถนาในอก ซึ่งเขา
นึกว่าตนได้กดทับหรือแม้แต่ทำลายเสียสิ้นแล้วไปพร้อมกับคนเหล่านี้นั้น (ถ้าพวกเขาจะมีตัวตนจริงนะ มาจากโลกแห่งความเป็นจริง หาใช่
เสียงสะท้อนของความเป็นจริงเสียยิ่งกว่าจริงบนจอแก้ว) เขารู้สึกถึง
แรงอารมณ์ซึ่งลุกโชนภายในตัวเป็นครั้งสุดท้าย แล้วจึงเลิกเป็นคน
ตัวเล็กที่ไม่มีใครรู้จัก ก้าวมาเป็นยอดชาย เป็นตัวตนซึ่งแฝงอยู่ใน
ตัวเขามาตลอด เขาคือกิ๊กซ์นั่นเอง

เขาไม่มีลูก ไม่มีใครสืบสายเลือด นอกจากว่าจะอ่อนนวยและ
เกิดปาฏิหาริย์ บางทีเขาอาจตามหาบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ เขายึดความคิด
นี้ไว้แน่น ว่าถ้าทำตามหลักสี่ลับเรื่องการอธิษฐานขอพร อาจเกิด
ปาฏิหาริย์ขึ้นจริงๆ นี่คือการเสี่ยงบางที่ยึดตัวเขาไว้กับจิตใจที่ยังปกติ
เขาได้กลายมาเป็นผู้ศึกษาศิลปะการอธิษฐาน รวมถึงบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์
เขาตามหาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ หินศักดิ์สิทธิ์ และเอาจริงเอาจังขึ้นทุกวัน
กับการแสวงหาดวงดาวศักดิ์สิทธิ์ เมื่อสืบหาข้อมูลเสร็จแล้ว ทั้งจาก
หนังสือฝุ่นเขรอะในห้องสมุดที่อธิบายเรื่องโหราศาสตร์โดยเฉพาะ
และท่องเว็บไซต์ที่ดูไม่น่าไว้ใจ มีหลายเว็บขึ้นกล่องแสดงความ
น่ากลัวว่า คำเตือน: *เว็บนี้อาจทำลายคอมพิวเตอร์ของคุณ* เขาเริ่ม
เชื่อว่าฝนดาวตกศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ฤกษ์ขอพรที่ดีที่สุดคือ 11:11 ตอน
กลางคืน และต้องอธิษฐานด้วยกระดุกหน้าอกของสัตว์ปีก

ปีหนึ่งมีฝนดาวตกเจ็ดครั้ง ในเดือนมกราคม เมษายน พฤษภาคม สิงหาคม ตุลาคม พฤศจิกายน และธันวาคม มีชื่อเรียกว่า
ควอดรอนติดส์ ไลริตส์ อีตาอะควอลิเดส เพอร์เซอิดส์ โอโรอนิเดส
ลีโอนิเดส และเจมินิเดส ตลอดหลายปีนั้นเขาตามล่าหาฝนดาวตกทุก

ครั้งเพื่อจับดวงดาวที่ตกลงมา โดยสวมนาฬิกาจับเวลาชั้นดีไว้ที่ข้อมือ และพกกระดุกไก่หลายชิ้นในกระเป๋า เขากัดไม่ปล่อยถ้าใจต้องการ หลายปีที่ผ่านมาเขาได้ไล่ตามฝนดาวตกควอดรอนติดส์ใกล้เมือง มันซี รัฐอินเดียนา (ประชากร 68,625 คน) ฝนดาวตกไลริดส์ใน หุบเขาโมนูเมนต์ และฝนดาวตกอีตาอะควอลิดส์ในเขตเทือกเขา รินคอน ทะเลทรายโซนอรัล รัฐแอริโซนา ทว่าความพยายามยังไม่ เคยบรรลุผลเลย ไม่เป็นไรหรอก! เขาบอกตัวเอง สักวันซักมา อาร์ จะต้องลูกให้เขาสักสามคน หรือไม่ก็ห้าคน หรือลูกสาวลูกชายสัก เจ็ดคนเป็นไงล่ะ เขามั่นใจเรื่องนี้ แต่ทนแทบไม่ไหวแล้วเพราะผม บนหัวก็หงอก จึงตัดสินใจว่าจะตามล่าหาฝนดาวตกต่อไป ไหนๆ ตอนนี้มีเวลาแล้วเพราะผู้เป็นญาติเพิ่งปลดเขาจากหน้าที่ สวรรค์ คงประทับใจที่เขาสู้ไม่ถอย เพราะเดือนสิงหาคมปีนั้นเอง คือนอกอากาศ ร้อนคินหนึ่งในทะเลทรายพ้นจากซานตาเฟไป ฝนดาวตกเพอร์เซอิดส์ ดลบันดาลให้คำอธิษฐานของเขาเป็นจริงขึ้นมา ณ หอเดวิส ใกล้ เมืองมัวร์ครอฟท์ รัฐไวโอมิง (ประชากร 1,063 คน) เวลา 11:11 น. ตอนกลางคืน ทันทีที่เขาหักกระดุกไก่อธิษฐานทั้งเจ็ดชิ้น ลูกไฟก็ โปรยปรายบนท้องฟ้าจากกลุ่มดาวเพอร์เซอัส (เพอร์เซอัสยอดนักรบ บุตรแห่งซุสและนางแดนาอี ผู้พิฆาตกอร์กอน) แล้วปาฏิหาริย์ก็ บังเกิด ลูกชายที่เขาหวังใจได้ปรากฏตัวขึ้นบนเบาะรถครุซ เด็กหนุ่ม ดูอายุราวสิบห้าปี

ยุคสมัยที่อะไรก็เกิดขึ้นได้! ดีใจเหลือเกิน ก็ขอตรองในใจ เขา ปลานปล้มที่ได้มีชีวิตอยู่ในยุคนี้

บุตรชายมหัศจรรย์คนนี้ปรากฏกายในสีขาวดำ ค่าความอึด- ตัวของสีผิวธรรมชาติถูกปรับลดลงแบบที่นิยมกันในภาพยนตร์สมัย

ใหม่ ก็ช็อคเดาว่าบางที่เด็กชายอาจมีดวงเกี่ยวข้องกับชาวติเออร์รา-
เดลฟูเอโกสีโมโนโครม หรือมนุษย์ต่างดาวอาจลักพาตัวเขาเมื่อนาน
มาแล้ว หลังจากถูกศึกษาทดลองเป็นเวลาหลายปีจนสีเผือด และไม่รู้อะไร
ทำไมจึงไม่โตขึ้นเลย ตอนนั้นเขาถูกส่งตัวคืนจากยานแม่ที่ซ่อนตัวอยู่
บนท้องฟ้าเหนือฝนดาวตกซึ่งกำลังฉายแสงมายังหอเดวิส แน่แน่นอน
ว่าเมื่อก็ช็อคได้รู้จักเด็กชายมากขึ้น จึงรู้สึกว่าเขาโตกว่าอายุ เขา
หน้าตาเหมือนเด็กชายในภาพถ่ายซึ่งก็ช็อคเก็บไว้ระลึกถึงวัยเด็กใน
อีกซีกหนึ่งของโลก ภาพหนึ่งก็ช็อคอายุเก้าหรือสิบขวบในชุดกอร์ด
สีขาวแบบอินเดีย สวมแว่นกันแดดของพ่อ อีกภาพหนึ่งก็ช็อคโตขึ้น
มาหน่อย ไว้หนวดบางเหนือริมฝีปาก อายุน่าจะพอๆ กับเด็กชายที่
เพิ่งปรากฏตัวคนนี้ เขายืนอยู่ในสวนคู่กับหมาอัลเซเชียนจอมกระสัน
ที่เลี้ยงไว้ สมัยยังเด็กก็ช็อคออกจะเตี้ยและท้วมเมื่อเทียบกับเด็กชาย
คนอื่นในวัยเดียวกัน แต่พอเข้าวัยรุ่นตอนปลาย ก็ราวกับมีมือศักดิ์-
สิทธิ์ล่องหนบีบกลางตัวเขาเหมือนหลอดยาสีฟัน เขาสูงชะลูดอย่าง
ที่เห็นในปัจจุบัน แถมตัวผอมโกรก เห็นชัดว่าเด็กชายสีโมโนโครม
คนนี้อยู่ในวัยหลังบีบหลอดยาสีฟัน ตัวสูงยาวเหมือนพ่อ ทั้งยังสวม
แว่นกันแดดแบบเดียวกับที่ก็ช็อคเคยสวมเมื่อนานมาแล้ว แต่เขา
ไม่ได้ใส่ชุดกอร์ดแบบอินเดีย หากแต่งตัวเหมือนวัยรุ่นอเมริกันทั่วไป
เสื้อลายตาราง กางเกงยีนส์พับขา ผ่านไปสักพักเขาเริ่มร้องเพลง
โฆษณายุคเก่าด้วยเสียงแตกหนุ่ม ลูกกระเดือกเพิ่งเกิดใหม่ขยับ
ขึ้นลงในลำคอ

*“เราชอบเบสบอล ฮอตดอก พายแอบเปิ้ลและเชฟโรเลต
เบสบอล ฮอตดอก พายแอบเปิ้ลและเชฟโรเลต...”*

รอยยิ้มกว้างปรากฏบนใบหน้าชูปตบของกิซ็อต รวากับว่า บุตรชายมหัศจรรย์ (ผู้กำเนิดจากความฝันของพ่อ รวากับอะธีนาซึ่ง กำเนิดขึ้นโดยกระโจนออกจากเศียรของซุส) กำลังร้องเพลงรักแด่ ผู้เป็นพ่อเพื่อเฉลิมฉลองการมาถึง กิซ็อตนักเดินทางเปล่งเสียงร้อง เพลงตามเด็กชายอย่างสุขใจ

*“เบสบอล ฮอตดอก พายแอบเปิ้ลและเชฟโรเลต
เบสบอล ฮอตดอก พายแอบเปิ้ลและเชฟโรเลต”*

“ซานโซเอีย” กิซ็อตร้องอย่างปีติจนมีอาจกล่าวเป็นคำพูด “ซานโซน้อยของพ่อ ซานโซผู้สูงใหญ่ ลูกพ่อ เพื่อนคู่คิด อัศวินข้าง กายพ่อ เจ้าเป็นเหมือนฮัตซ์ของสตาร์สกี สบ็อกของกัปตันเคิร์ก สกัลลีของมัลเดอร์ บีเจของฮอว์กอาย โรบินของแบตแมน ฟิลของ คีย์ สติมปีของเร็น ไนล์สของเฟรเซียร์ อาร์ยาของเดอะฮาวด์ เพ็กกี้ ของดอน เจสซีของวอลเตอร์ ทับส์ของคร็อกเก็ตต์ พ่อรักลูกนะ! โอ ยอดนักรบซานโซซึ่งเพอร์ซ็อสประทานมาให้ช่วยสังหารเมดูซาและ พิฆิตใจซัลมายอดรักของพ่อ ในที่สุดเจ้าก็มา”

“พ่อได้แล้ว พ่อ” เด็กหนุ่มในจินตนาการขดขึ้น “แล้วผมล่ะ ได้อะไรบ้าง”

หลังราตรีแห่งปาฏิหาริย์ดาวตกเพอร์เซอิดส์ กิซ็อตมัวเมาด้วยความสุขอยู่หลายวันเพราะการมาถึงของเด็กชายวัยรุ่นลับสี่ขาดำ นามว่าซานโซ เขาส่งข้อความถึงนายแพทย์ อาร์. เค. สไมล์เพื่อแจ้ง

ข่าวดี แต่นายแพทย์สไมล์ไม่ตอบกลับ

ตัวซานโซนั้นผิวคล้ำกว่าผู้เป็นพ่อ ข้อนี้เห็นได้ชัดเจนแม้ตัวเขาจะเป็นสีชาวดำ และท้ายที่สุดแล้วสิ่งนี้เองทำให้กิซอตไขปริศนาการมาเยือนของเด็กชายได้ (อย่างน้อยก็ในระดับที่เขาพอใจ) ดูเหมือนว่าสีผิวของซานโซจะใกล้เคียงกับคุณซัลมา อาร์ ยอดรัก บางทีเขาอาจเป็นผู้มาเยือนจากอนาคต เป็นบุตรผู้ถือกำเนิดจากการสมรสของกิซอตกับยอดหญิง เขาย้อนเวลาข้ามจักรวาลมาเพื่อให้ความต้องการที่จะมีลูกชายอยู่ข้างกายเป็นจริงขึ้นมา และยุติความสันโดษอันยาวนาน สำหรับคนอย่างเขาผู้เข้าใจลึกซึ้งเรื่องการย้อนเวลาจากการดูโทรทัศน์ เรื่องนี้เป็นไปได้แน่นอน เขาจำตัวละครเดอะดอกเตอร์ เจ้าแห่งกาลเวลาจากอังกฤษได้ เต็มว่าซานโซคงมาที่นี่ด้วยยานพาหนะทำนองเดียวกับทาร์ดิส ซ่อนอยู่ในนภาสีดำมืดเบื้องหลังฝนดาวตกเจ็ดจ่าสุกใส สีซีดเซียวเหลือเพียงชาวดำนี้อาจเป็นผลข้างเคียงชั่วคราวจากการเดินทางข้ามเวลา “ยินดีต้อนรับ ลูกชายจากอนาคต” เขาร้องอย่างร่าเริง “ขอต้อนรับสู่ยุคปัจจุบัน เราจะไปขอความรักของแม่ด้วยกันนะ เธอจะอดใจไหวหรือเมื่อได้ยินเสียงความรักเพรียกหาทั้งจากพ่อของลูกและลูกชายของตัวเองผู้เดินทางมาจากอนาคต เราจะต้องทำสำเร็จเป็นแน่แท้... ลูกจะได้อะไรนะหรือ หนูน้อย ถ้าเราล้มเหลว ลูกก็จะไม่มีตัวตนอีกต่อไป ถ้าเธอไม่ยินยอมเป็นแม่ของลูก ลูกก็จะไม่มีวันได้เกิดมา ดังนั้นลูกก็จะไม่อยู่ตรงนี้ตอบคำถามลูกไหม”

“ผมหิว” ซานโซพิมพ์ซ้ำพ่อ “เราเลิกพูดแล้วหาอะไรกินได้ไหม”

กิซอตสังเกตเห็นนิสัยหัวแข็งและไม่ชอบอยู่ในกฎเกณฑ์ เขาพอใจมาก เหล่าฮีโร่ ซูเปอร์ฮีโร่ แล้วก็แอนตี้ฮีโร่ล้วนไม่ใช่คน

ว่านอนสอนง่าย พวกเขาล้วนหัวขบถ ไม่เหมือนใคร คิดนอกกรอบ
เขานึกถึงเซอร์ลือก โยล์มส์ กรีนแอร์โรว์ นีแกน เข้าใจด้วยว่าตน
พลาดวัยเด็กของลูกไป ไม่เคยอยู่ข้างลูก ไม่ว่าระหว่างนั้นลูกจะอยู่
ที่ไหนก็เถอะ เด็กชายคงเจ็บปวดเต็มอก หรือแม้กระทั่งเจ็บแค้น
คงอีกนานกว่าจะยอมเปิดใจ เลิกทำหน้าบึ้ง ยอมรับความรักของพ่อ
และรักพ่อตอบ ท้องถนนคือพื้นที่ของความรัก ผู้ชายที่ร่วมเส้นทาง
เดียวกันมีสามตัวเลือก แยกทางกัน ฆ่ากันเอง หรือหาทางออกร่วม
กัน

“ได้สิ” ก็ซื่อตตอบลูก หัวใจเปี่ยมความหวัง “ไปหาอะไรกิน
กันเถอะ”